

“मीठे बच्चे- तिमी यहाँ आएका हौ सर्वशक्तिमान् बाबाबाट शक्ति लिन अर्थात् दीपकमा ज्ञानको घिउ थप्न ।”

प्रश्न:- शिवको बरियाँतको गायन किन छ?

उत्तर:- किनकि शिवबाबा जब फर्केर जानुहुन्छ, सबै आत्माहरूको जमात उहाँको पछि-पछि दौडिन्छ। मूलवतनमा पनि आत्माहरू माहुरीको गोलो जसरी रहन्छन्। तिमी पवित्र बन्ने बच्चाहरू बाबासँगै जान्छौ। साथै जानै भएकाले नै बरियाँतको गायन छ।

ओम् शान्ति । बच्चाहरूले सबैभन्दा पहिला एउटै प्वाइन्ट बुझ्नुपर्ने छ- हामी सबै भाइ-भाइ हौं र उहाँ सबैको बाबा हुनुहुन्छ। उहाँलाई सर्वशक्तिमान् भनिन्छ। तिमीहरूमा सर्वशक्तिहरू थिए। तिमीले विश्वमा राज्य गर्थ्यौ। यहाँ नै यी देवी देवताहरूको राज्य थियो। मतलब तिमी बच्चाहरूको राज्य थियो। तिमी पवित्र देवी देवता थियो, तिमी कुल वा डिनायस्टी सबै निर्विकारी थियो। को निर्विकारी थिए? आत्माहरू। अब फेरि तिमी निर्विकारी बनिरहेका छौ। सर्वशक्तिमान् बाबालाई याद गरेर उहाँबाट शक्ति लिइरहेका छौ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- आत्माको नै ८४ को पार्ट खल्छ। त्यसमा जुन सतोप्रधान तागत थियो, त्यो फेरि दिन प्रतिदिन कम हुँदै जान्छ। सतोप्रधानबाट तमोप्रधान बन्नु छ। जसरी ब्याट्रीको तागत कम हुँदै गयो भने मोटर रोकिन्छ। ब्याट्री डिस्चार्ज हुन्छ। आत्माको ब्याट्री फूल डिस्चार्ज हुँदै, केही न केही तागत रहन्छ। जसरी कोही मर्यो भने दीपक जलाउँछन्, त्यसमा घिउ थपिरहन्छन्- ज्योति ननिभोस् भनेर। ब्याट्रीको पावर कम भयो भने फेरि चार्ज गर्न राख्छन्। अहिले तिमी बच्चाहरूले बुझेका छौ- तिमी आत्मा सर्वशक्तिमान् थियो, अहिले फेरि तिमीले सर्वशक्तिमान् बाबासँग आफ्नो बुद्धियोग लगाउँछौ ताकि बाबाको शक्ति आओस् किनकि शक्ति कम भएको छ। थोरै अवश्य रहन्छ। एकदम खतम हुने हो भने शरीर रहँदैन। आत्माको बाबालाई याद गर्दै गर्दै बिलकुल पवित्र बन्छ। सत्ययुगमा तिमी ब्याट्री फूल चार्ज हुन्छ फेरि थोरै-थोरै कम हुँदै जान्छ। त्रेतासम्म मिटर कम हुन्छ, जसलाई कला भनिन्छ। फेरि भनिन्छ आत्मा जो सतोप्रधान थियो त्यो सतो बन्यो अनि तागत कम हुन्छ। तिमीले बुझेका छौ- हामी मनुष्यबाट देवता बन्छौ, सत्ययुगमा। अहिले बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर्यो भने तिमी तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्छौ। अहिले तिमी तमोप्रधान बनेका छौ त्यसैले तागतको अनिकाल परेको छ। फेरि बाबालाई याद गर्नाले पूरा तागत आउँछ किनकि तिमीलाई थाहा छ- देहसहित देहका जति पनि सबै सम्बन्ध छन्, ती सबै खतम भएर जानु छ फेरि तिमीलाई बेहदको राज्य मिल्छ। बाबा पनि बेहदको हुनुहुन्छ भने वर्सा पनि बेहदको दिनुहुन्छ। अहिले तिमी पतित छौ, तिमी तागत बिलकुल कम हुँदै गएको छ। हे बच्चाहरू! अब तिमीले मलाई याद गर, म अलमाइटी हुँ, मद्द्वारा अलमाइटी राज्य मिल्छ। सत्ययुगमा देवी देवताहरू सारा विश्वको मालिक थिए, पवित्र थिए, दैवी गुणवान थिए। अहिले त्यो दैवीगुण छैन। सबैको ब्याट्री पूरै डिस्चार्ज हुन लागेको छ। फेरि अब ब्याट्री भरिन्छ। परमपिता परमात्मासँग योग नलगाइकन ब्याट्री चार्ज हुन सक्दैन। उहाँ बाबा नै सदा पवित्र हुनुहुन्छ। यहाँ सबै अपवित्र छन्। जब पवित्र हुन्छन् तब ब्याट्री चार्ज हुन्छ। त्यसैले अहिले बाबा सम्झाउनु हुन्छ- एकलाई नै याद गर्नु छ। सर्वोच्च हुनुहुन्छ भगवान। बाँकी सबै हुन् रचना। रचनाबाट रचनालाई कहिल्यै वर्सा मिल्दैन। रचयिता त एउटै हुनुहुन्छ। उहाँ हुनुहुन्छ बेहदको बाबा। बाँकी त सबै हुन् हदका। बेहदको बाबालाई याद गर्नाले बेहदको बादशाही मिल्छ। त्यसैले बच्चाहरूले दिलमा भित्र सम्झनुपर्छ- हाम्रो लागि बाबाले नयाँ दुनियाँ स्वर्गको स्थापना गरिरहनु भएको छ। ड्रामा योजना अनुसार स्वर्गको स्थापना भइरहेको

छ। तिमीलाई थाहा छ— सत्ययुग आउनेवाला छ। सत्ययुगमा हुन्छ नै सदा सुख। त्यो कसरी मिल्छ? बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ— म एकलाई याद गर। म सदा पवित्र छु। मैले कहिल्यै मनुष्य तन लिन्न। न देवी तन, न मनुष्य तन लिन्छु अर्थात् म जन्म मरणमा आउँदिनँ। केवल तिमी बच्चाहरूलाई स्वर्गको बादशाही दिनको लागि, जब यी ६० वर्षका वानप्रस्थ अवस्थामा हुन्छन् तब यिनको तनमा आउँछ। यिनै पूरा सतोप्रधानबाट तमोप्रधान बनेका छन्। नम्बरवनै सर्वोच्च भगवान फेरि छन् सूक्ष्म वतनवासी ब्रह्मा-विष्णु-शंकर, जसको साक्षात्कार हुन्छ। सूक्ष्मवतन बीचको हो नि। जहाँ शरीर हुन सक्दैन। सूक्ष्म शरीर केवल दिव्य दृष्टिले देख्न सकिन्छ। मनुष्य सृष्टि त यहाँ छ। बाँकी उनीहरू त केवल साक्षात्कारको लागि फरिश्ता हुन्। तिमी बच्चाहरू पनि अन्त्यमा जब बिलकुल पवित्र हुन्छौ तब तिम्रो पनि साक्षात्कार हुन्छ। यस्तो फरिश्ता बनेर फेरि सत्ययुगमा यहाँ नै आएर स्वर्गको मालिक बन्छौ। यी ब्रह्माले कुनै विष्णुलाई याद गर्दैनन्। यिनले पनि शिव बाबालाई याद गर्छन् र यी विष्णु बन्छन्। त्यसैले यो बुझ्नुपर्छ नि। यिनीहरूले राज्य कसरी पाए! लडाईं आदि त केही पनि हुँदैन। देवताहरूले हिंसा कसरी गर्छन्।

अहिले तिमी बच्चाहरूले बाबालाई याद गरेर राजाई लिन्छौ। कसैले मानोस् नमानोस्। गीतामा पनि छ— हे बच्चाहरू! देहसहित देहका सबै धर्म छोडेर म एकलाई याद गर। उहाँको त देह छैन जसमा ममत्व रहोस्। भन्नुहुन्छ— मैले थोरै समयको लागि यिनको शरीरको लोन लिन्छु। नत्र त मैले कसरी ज्ञान दिऊँ? यस वृक्षको सारा ज्ञान मसँग छ। अरु कसैलाई थाहा छैन, सृष्टिको अवधि कति छ? कसरी यसको स्थापना, पालना, विनाश हुन्छ? मनुष्यलाई त थाहा हुनुपर्छ नि। मनुष्यले नै पढ्छन्। जनावरले त पढ्दैन। उनीहरूले पढ्छन् हृदको पढाइ। बाबाले तिमीलाई बेहदको पढाइ पढाउनु हुन्छ, जसबाट तिमीलाई बेहदको मालिक बनाउनु हुन्छ। त्यसैले यो बुझ्नुपर्छ— भगवान कुनै मनुष्यलाई अथवा देहधारीलाई भनिदैन। ब्रह्मा, विष्णु, शंकरको पनि सूक्ष्म देह छ नि। उनीहरूको नाम नै अलग छ, उनीहरूलाई भगवान भनिँदैन। यो शरीर त यी दादाको आत्माको तख्त थियो। अकाल तख्त हो नि। अहिले यो अकालमूर्त बाबाको तख्त हो। अमृतसरमा पनि एउटा अकाल तख्त छ नि। मुख्य जो हुन्छन् त्यहाँ अकाल तख्तमा गएर बस्छन्। अहिले बाबाले सम्झाउनु हुन्छ— यी सबै अकाल आत्माहरूका तख्त हुन्। आत्मा अकाल छ जसलाई कालले खान सक्दैन। बाँकी तख्त त परिवर्तन भइरहन्छन्। अकालमूर्त आत्मा यस तख्तमा बस्छ। पहिला सानो तख्त हुन्छ फेरि ठूलो हुन्छ। आत्माले एउटा शरीर छोडेर अर्को लिन्छ। आत्मा अकाल छ। बाँकी त्यसमा राम्रो वा नराम्रो संस्कार हुन्छ त्यसैले त भनिन्छ नि— यो कर्मको फल हो। आत्मा कहिल्यै विनाश हुँदैन। आत्माको बाबा एक हुनुहुन्छ। यो त बुझ्नुपर्छ नि। उहाँ बाबाले कहाँ शास्त्रका कुरा सुनाउनु हुन्छ र! शास्त्र आदि पढेर फर्केर त कोही जान सक्दैन। अन्त्यमा सबै जान्छन्। जस्तै टिड्डीको अथवा मौरीको जमात जान्छ नि। मौरीको पनि रानी हुन्छ। उसको पछाडि सबै जान्छन्। जब बाबा पनि जानुहुन्छ तब उहाँका पछाडि सबै आत्माहरू जान्छन्। त्यहाँ मूलवतनमा सबै आत्माहरूको मानौं माहुरीको गोलो लाग्छ। यहाँ छ मनुष्यको जमात। त्यसैले यो जमात पनि एक दिन भाग्नु पर्छ। बाबा आएर सबै आत्माहरूलाई लिएर जानुहुन्छ। शिवको बरियात भनिन्छ। बच्चा भनी अथवा सजनी भनी। बाबा आएर बच्चाहरूलाई पढाएर यादको यात्रा सिकाउनु हुन्छ। पवित्र नबनेसम्म त आत्मा जान सक्दैन। जब पवित्र बन्छ तब पहिला पहिला शान्तिधाम जान्छ। त्यहाँ गएर सबैले निवास गर्छन्। त्यहाँबाट फेरि बिस्तारै-बिस्तारै आइरहन्छन्, वृद्धि भइरहन्छ। तिमी नै सबैभन्दा पहिला बाबाको पछि भाग्यौ। तिम्रो बाबासँग अथवा सजनीहरूको साजनसँग योग छ। राजधानी बन्नु छ नि। सबै सँगसँगै आउँदैनन्। त्यहाँ सबै आत्माहरूको दुनियाँ छ। त्यहाँबाट फेरि क्रमैसँग आउँछन्। वृक्ष बिस्तारै बिस्तारै वृद्धि हुन्छ। सबैभन्दा पहिला त हुन्छ आदि सनातन देवी देवता धर्म, जुन बाबाले स्थापना गर्नुहुन्छ। सबैभन्दा

पहिला हामीलाई ब्राह्मण बनाउनु हुन्छ। प्रजापिता ब्रह्मा छन् नि। प्रजामा भाइ बहिनी हुन्छन्। ब्रह्माकुमार र कुमारीहरू धेरै छन्। अवश्य निश्चयबुद्धि हुन्छन् तब त यति धेरै भएको छन्। ब्राह्मण कति होलान्? कच्चा वा पक्का? कसैले त ९९ अंक ल्याउँछन्, कसैले १० अंक ल्याउँछन्, मतलब कच्चा ठहरिए नि। तिमीहरूमा पनि जो पक्का हुन्छन् उनीहरू पहिला आउँछन्। कच्चा अन्तिममा आउँछन्। यो पार्टधारीहरूको दुनियाँ हो जुन फेरिइरहन्छ। सत्ययुग, त्रेता.... यो पुरुषोत्तम संगमयुग हो। यो अहिले बाबाले बताउनु भएको छ। पहिला त हामीले उल्टै बुझ्दै आयौं—कल्पको आयु लाखौं वर्षको छ। अहिले बाबाले बताउनु भएको छ— यो त पूरा ५ हजार वर्षको चक्र हो। आधाकल्प हुन्छ रामको राज्य, आधाकल्प हुन्छ रावणको राज्य। लाखौं वर्षको कल्प हुन्थ्यो भने आधा-आधा पनि हुन सक्दैन। यो दुनियाँ दुःख र सुखको बनेको छ। यो बेहदको ज्ञान बेहदको बाबाबाट मिल्छ। शिवबाबाको शरीरको कुनै नाम छैन। यो शरीर त यी दादाको हो। बाबा कहाँ हुनुहुन्छ? बाबाले थोरै समयको लागि लोन लिनु भएको छ। बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई मुख त चाहिन्छ नि। यहाँ पनि गौ मुख बनाइएको छ। पहाडबाट पानी त जहाँतहाँ आउँछ। यहाँ फेरि गाईको मुख बनाइदिएका छन्, त्यसबाट पानी आउँछ, त्यसलाई गंगा जल सम्झन्छन्। अब गंगा फेरि कहाँबाट आओस्? यो हो सबै झुटो। झुटा काया, झुटा माया, झुटा सब संसार। दुनियाँ जब स्वर्ग थियो त्यतिबेला सत्यखण्ड भनिन्छ फेरि पुरानो बनेपछि झुटखण्ड भनिन्छ। यस झुटखण्डमा जब सबै पतित बन्छन् तब बोलाउँछन्— बाबा हामीलाई पावन बनाएर यस पुरानो दुनियाँबाट लिएर जानुहोस्! बाबा भन्नुहुन्छ— मेरा सबै बच्चाहरू काम चितामा चढेर काला बनेका छन्। बाबा बसेर बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ— तिमी त स्वर्गको मालिक थियौ नि! स्मृति आएको छ नि। बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ— सारा दुनियाँलाई सम्झाउनुहुन्न। तिमीलाई नै सम्झाउनु हुन्छ। त्यसैले थाहा भयो— हाम्रो बाबा को हुनुहुन्छ!

यस दुनियाँलाई काँडाको जंगल भनिन्छ। सबैभन्दा ठूलो कामको काँडा लगाउँछन्। हुन त यहाँ भक्त पनि धेरै छन्, शाकाहारी पनि छन्, तर यस्तो होइन— विकारमा जाँदैनन्। त्यसो त धेरै बाल ब्रह्मचारी पनि हुन्छन्। बाल्यकालदेखि नै कहिल्यै छी-छी आदि खाँदैनन्। संन्यासीले पनि भन्छन्— निर्विकारी बन। त्यो हदको संन्यास मनुष्यले गराउँछन्। अर्को जन्ममा फेरि गृहस्थीसँग जन्म लिएर फेरि घरबार छोडेर जान्छन्। सत्ययुगमा यी कृष्ण आदि देवताहरूले कहिल्यै घरबार छोड्छन् र? छोड्दैनन्। उनीहरूको हो हदको संन्यास। अहिले तिम्रो हो बेहदको संन्यास। सारा दुनियाँको, सम्बन्धी आदिको पनि संन्यास गर्छौं। तिम्रो लागि अब स्वर्गको स्थापना भइरहेको छ। तिम्रो बुद्धि स्वर्गतर्फ नै जान्छ। त्यसैले शिव बाबालाई नै याद गर्नु छ। बेहदको बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर। मनमनाभव, मध्याजी भव। तिमी देवता बन्छौ। यो त्यही गीताको अध्याय हो। संगमयुग पनि छ। मैले संगममा नै सुनाउँछु। राजयोग अवश्य अघिल्लो जन्ममा संगममा सिकेको हुनुपर्छ। यो सृष्टि परिवर्तन हुन्छ नि, तिमी पतितबाट पावन बन्छौ। अब यो हो पुरुषोत्तम संगमयुग, जब हामी यस्तो तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्छौं। हरेक कुरा राम्रोसँग बुझेर निश्चय गर्नुपर्छ। यो कुनै मनुष्यले कहाँ भन्छ र! यो हो श्रीमत अर्थात् श्रेष्ठ भन्दा श्रेष्ठ मत, भगवानको। बाँकी सबै हुन् मनुष्य मत। मनुष्य मतबाट गिर्दै आउँछौ। अहिले श्रीमतद्वारा तिमी चढ्छौ। बाबाले मनुष्यबाट देवता बनाइदिनुहुन्छ। दैवी मत स्वर्गवासीको हो र त्यो हो नर्कवासी मनुष्य मत, जसलाई रावण मत भनिन्छ। रावण राज्य पनि कुनै कम छैन। सारा दुनियाँमा रावणको राज्य छ। यो बेहदको लंका हो, जसमा रावणको राज्य छ। फेरि देवताहरूको पवित्र राज्य हुन्छ। त्यहाँ धेरै सुख हुन्छ। स्वर्गको कति महिमा छ। भन्छन् पनि— स्वर्ग गयो। त्यसैले अवश्य नर्कमा थियो नि। नर्कबाट गएको हो भने त फेरि नर्कमा नै आउँछ नि! स्वर्ग अहिले कहाँ छ? यो कुरा कुनै शास्त्रमा छैन। अहिले बाबाले तिमीलाई सारा ज्ञान दिनुहुन्छ। ब्याट्री भरिन्छ। मायाले फेरि लिँक

टुटाइदिन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरुप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरुलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरुको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) मन, वचन, कर्मबाट पवित्र बनेर आत्मा रूपी ब्याट्रीलाई चार्ज गर्नु छ। पक्का ब्राह्मण बन्नु छ।

२) मनमत वा मनुष्य मतलाई छोडेर एक बाबाको श्रीमतमा चलेर स्वयंलाई श्रेष्ठ बनाउनु छ। सतोप्रधान बनेर बाबासँग उडेर जानु छ।

वरदान:- श्रीमतको आधारमा खुसी, शक्ति र सफलताको अनुभव गर्ने सर्व प्राप्ति सम्पन्न भव जो बच्चाहरु स्वयंलाई ट्रस्टी सम्झेर श्रीमत प्रमाण चल्छन्, श्रीमतमा अलिकति पनि मनमत या परमत मिसाउँदैनन्, उनलाई निरन्तर खुसी, शक्ति र सफलताको अनुभूति हुन्छ। पुरुषार्थ वा मेहनत कम भएर पनि प्राप्ति धेरै होस्, तब भनिन्छ यथार्थ श्रीमतमा चल्ने। तर मायाले ईश्वरीय मतमा मनमत वा परमतलाई रोयल रूपले मिसावट गरिदिन्छ त्यसैले सर्व प्राप्तिहरुको अनुभव हुँदैन। यसको लागि परख गर्ने र निर्णय गर्ने शक्ति धारण गर्यो भने धोका खाँदैनौ।

स्लोगन:- जसले तपस्याको बलले भाग्यविधाता बाबालाई आफ्नो बनाउँछ, ऊ नै बालक सो मालिक हो।